

FELOLDÓDÁS

Rajki Sára

Mindig is szerettem utazni.

Hiába ismerem már az utat, hiába teszem meg minden hétvégén már három évenként, nem tudtam betelni a tájjal. Egyszerűen csak szeretem nézni, ahogyan a szülővárosomat elhagyva az oly jól ismert hegy egyszer csak kifordul magából, a felismerhetetlenségig torzulva, aztán újra a régi önmagába bukjon át.

Persze az olyan esős napokon sem esem kétségbe, mint a mai. Ekkor bepárásodik az ablaküveg, és a tájból szinte semmit se látni. Ezt sem bánom. Ilyenkor az ablaküvegre rajzolok. Most éppen egy házikót. Az ujjaim lefagynak a párától, de nem zavar. Szeretem, ahogy a gyerekes rajz, amit készítettem, egy pillanat alatt átala-

A következő megállóban egy idős hölgy áll fölém. Olyan, mint egy régimódi tanítónő. Szokatlanul kék szemével pásztáz, majd megkérdezi:

- Szabad a hely?

Csak bólintok, mire leül velem szemben, az ablak mellé. Visszatérnék a házikóhoz, de az időközben már eltűnt.

olyan lenne, mint az apám. Apa tanított meg mindenre, amit szeretek is csinálni. Vadászni, horgászni, lovagolni. Tudja, ilyen fiús dolgokra – magyarázom, míg egy napocsát rajzolok a párába.

- És vele jobban szeretsz lenni? – kérdezi az idős hölgy. A hangja továbbra is kíváncsi. Ilvenkor általában nemet hazudok.

Rajki Sára: Feloldódás

Mindig is szerettem utazni.

Hiába ismerem már az utat, hiába teszem meg minden hétvégén már három évenként, nem tudtam betelni a tájjal. Egyszerűen csak szeretem nézni, ahogyan a szülővárosomat elhagyva az oly jól ismert hegy egyszer csak kiforduljon magából, a felismerhetetlenségig torzulva, aztán újra a régi önmagába bukjon át. Szeretem nézni az elsuhanó tájat, mert valahogy megnyugtat.

Persze az olyan esős napokon sem esem kétségbe, mint a mai. Ilyenkor bepárásodik az ablaküveg, és a tájból szinte semmit se látni. Ezt sem bánom. Ilyenkor az ablaküvegre rajzolok. Most éppen egy házikót. Az ujjaim lefagynak a párától, de nem zavar. Szeretem, ahogy a gyerekes rajz, amit készítettem, egy pillanat alatt átalakul, majd eltűnik, szétfolyik. Van benne valami megnyugtató ideiglenesség.

A következő megállóban, egy idős hölgy áll fölém. Olyan, mint egy régimódi tanítónő. Szokatlanul kék szemével pásztáz, majd megkérdezi:

- Szabad a hely?

Csak bólintok egyet, mire leül velem szemben, az ablak mellé. Visszatérnék a házikóhoz, de az időközben már eltűnt.

- Sajnálom, kedvesem. Most újra kell kezdened a rajzod - mondja a néni. Szeme sarkában összegyűlnek a nevetőráncok.

- Ne tessék nagyon sajnálni - válaszolom mosolyogva -, nem volt hozzá elég jó, hogy sajnálni lehessen.

- Tudod, nem csak az hiányozhat, ami tökéletes volt - mondja a hölgy szórakozottan, szinte oda se figyelve. - Húvös idén az április, nem

igaz? - kérdezi végül. Válaszképp inkább csak bólintok egyet. Úgy tűnik, nem zavarja a szótlanságom, csak folytatja tovább:

- Neked biztos igazán meleg az a pulóver - jegyzi meg -, bár ahogy nézem, nem női darab. Mindig fiúruhákat hordasz, kedveském?

Érdekes, de nem veszem tolakodásnak a kérdését. Olyan, mintha egy régi ismerős lenne, akivel évek óta nem láttuk egymást, és most azt tudakolja, mi változott bennem.

- Mindig - bólintok, aztán megtoldom - mindig, ha anya nem látja.

- Ő nem szereti, mikor így öltözöl, kedvesem? - kérdezi az idős hölgy, félrebiccentve a fejét. Van benne valami ártatlan báj, amitől szívesen megosztom vele minden titkom.

- Nem igazán - fordulok az ablaküveg felé. A kusza kacskaringókból egy keselyű képe rajzolódik ki. - Anya azt szeretné, ha olyan lennék, mint ő: elegáns nő. A keselyű mellé, most egy estélyi ruha is kerül.

- És te mit szeretnél, kedves? Fiú akarsz lenni? - kérdezi, de hangjában semmi előítélet nem lappang, és szemében is ott van még a vidám csillogás. Megrántom a vállam.

- Csak azt akarom, hogy hagyjon - mondom dacosan. - Néha azt kívánom, bár olyan lenne, mint az apám. Apa tanított meg mindenre, amit szeretek is csinálni. Vadászni, horgászni, lovagolni. Tudja, ilyen „fiús” dolgokra - magyarázom, míg kezemmel egy napocskát rajzolok a párába.

- És vele jobban szeretsz lenni? - kérdezte az idős hölgy. A hangja továbbra is csak kíváncsi volt. Ilyenkor általában *nemet* hazudok, de most előbb kicsúszik az igazság.

- Éppen tőle jövök. Apától. Három éve váltak el, és az elhelyezési pert anya nyerte - mesélem. Sokszor, sok mindenkinek elmondtam már a történetet, de a teljesen őszinte igazságot most mondom ki először. A napocskát elválasztom a keselyűtől. - Azt akartam, hogy apa nyerjen. Ő inkább megért, mint anya. Persze anyát is nagyon szeretem, csak nincs bennünk semmi közös. Nem tudok vele beszélgetni. És így, hogy apát csak hétvégeként látom, úgy érzem, egyikükhöz sem tartozom már igazán - vallom be csendesen. Az idős hölgy még mindig csak érdeklődve hallgat, és nézi, ahogy a keselyű és a napocska alá egy esetlen kis pálcikaemberkét készítek.

- Elmondtad már nekik, hogy ezt érzed, kedveském? - kérdezi a hölgy, rám villantva azt az áthatóan kék szempárt. - Gondolod, hogy édesapád, aki mindig megértett eddig, most nem értene meg? Vagy azt hiszed, hogy édesanyád, akit nagyon szeretsz, nem szeret viszont, nem szeret annyira, hogy a te érdekeidet tartsa szem előtt?

- Mondjam el nekik, hogy apánál szeretnék lenni? – kérdezem, és a pálcikaember fejéből vonalat húzok a napocska felé.

- Én nem tudom - jelenik meg újra a mosolyránc a hölgy szemében. - Viszont itt kell leszállnom. Szervusz, kedveském! Még utoljára visszanéz a rajzomra és végre az egész arcával rám mosolyog.

- Nézd csak! - mondja szórakozott vidámsággal, majd az ablaküvegre mutat. A keselyű, a napocska és az estélyi ruha is szétesett, ráfolytak a pálcikaemberkére, s az egész kép egyetlen formátlan alakká olvadt össze, melyből kisebb cseppek szivárogtak, mint a vér.